Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ — ΤΟΥ ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΟΥΚΕΡ

Ο ΓΥΙΟΣ ΤΟΥ ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Σ ΤΑΜΑΤΩ ἐδῶ γιὰ μιὰ στιγμὴ τὴν περιγραφὴ τῶν γεγονότων, γιὰ νὰ γράψω τὶς λίγες αὐτὲς γραμμές, τ' ἀξέχαστα αὐτὰ λόγια :

Ὅσα χρόνια κι' ἂν περάσουν, ὁσαδήποτε γεγονότα κι' ἂν μεσολαβήσουν στὴ ζωή μου, ποτέ, ποτὲ δὲν θὰ λησμονήσω τὸ βλέμμα τοῦ βρυκόλακα αὐτὲς τὶς στιγμές, τὶς τόσο κρίσιμες καὶ τόσο ἀγωνιώδεις γι' αὐτόν.

Εἶχε καταλάβει πὼς εἴχαμε ἀνακαλύψει τὸ καταφύγιό του. Μᾶς ἄκουσε νὰ μπαίνουμε σ' αὐτό. Μᾶς ἔβλεπε τώρα πλάϊ του. Ἄκουγε τὰ λόγια μας. Καὶ μὴ μπορῶντας νὰ κάνη τίποτε, μὴ μπορῶντας ν' ἀντισταθῆ, μὴ μπορῶντας νὰ σηκωθῆ ἀπ' τὸ λήθαργό του, συγκέντρωνε ὅλη του τὴν ἀγωνία , ὅλη του τὴ λύσσα καὶ τὴ μανία στὰ μάτια του.

Κύτταζε τὸν καθηγητὴ καὶ τὸν Ἰωνάθαν μὲ βλέμμα ἄγριο, λυσσασμένο, ἐμπαθές.

Μόνον ὅταν τὸ βλέμμα του γύριζε ἐπάνω μου, μαλάκωνε κάτως καὶ πελάγωνε ἀπὸ ἀτελπισία καὶ ἀγωνία.

Τὶς στιγμὲς αὐτὲς γιὰ κάθε ἄλλο, παρὰ γιὰ βρυκόλακα θὰ τὸν ἔπαιρνε κανείς.

Ὁ Δράκουλας ἦταν τρομερός, ἀπαίσιος.

Ἐνῶ τώρα εἴχαμε μπροστά μας ἕνα παιδί, ἕναν ὡραῖο ἔφηβο, μὰ τόσο διαβολικὸν ἀλλοίμονο !....

Μέσα στὴν καρδιά μου ἄρχισε νὰ γεννιέται σιγὰ—σιγὰ ὁ οἶκτος γι' αὐτόν. Ἡ συμπόνια. Σκούντησα ἐλαφρὰ τὸν Ἰωνάθαν καὶ τοῦ ψιθύρισα :

— Εἶνε τρομερό, τόσο τρομερό !...

Ὁ καθηγητὴς μ' ἄκουσε.

Τὰ μάτια του ἄστραψαν κι' ἡ ὄψι του συννέφιασε. Πρώτη φορὰ τὸν εἶδα τόσο ὀργισμένο καὶ μάλιστα γιὰ λογαριασμό μου.

— Κυρία Ἄρκερ, μοῦ εἶπε μὲ φωνὴ ὑπόκωφη, ἀφίνετε βλέπω, μὲ λύπη μου, νὰ σᾶς παρασύρουν τὰ αἰσθήματά σας. Τὸν συμπονᾶτε!... Συμπονᾶτε τὸ τέρας αὐτό !... Ξεχνᾶτε λοιπόν, κυρία, τὶς κακουργίες του ; Ξεχνᾶτε τὰ πάντα ; Θυμηθῆτε τὸ «Ἡμερολόγιο» τοῦ Βλαδιμήρου Χάϊντεβιτς. Θυμηθῆτε, τέλος, τὶς κραυγὲς τοῦ βρέφους ποὺ ἀκούσαμε χθὲς τὴ νύχτα. Ἕνα βρέφος, ἕνα δυστυχισμένο μωρὸ σπαρταροῦσε κάτω ἀπ' τὰ διψασμένα γιὰ αἷμα χείλη τοῦ θηρίου αὐτοῦ. Τὸ θυμόσαστε ; Καὶ ξεχνᾶτε πὼς ἔχετε κόρη, πὼς ἡ κόρη σας βρίσκεται μέσα στὸν καταραμένο αὐτὸ πύργο καὶ πὼς διατρέχει τὸν ἴδιο ἀκριβῶς κίνδυνο ;

Εἶχα χαμηλώσει τὸ κεφάλι καὶ δὲν μιλοῦσα.

Τί μποροῦσα νὰ πῶ ;

Ὁ καθηγητὴς Βὰν Ἔλσιγγ εἶχε δίκιο.

Δὲν ἔπρεπε νὰ λιποψυχοῦμε. Εἴχαμε διατρέξει τόσους κινδύνους, εἴχαμε ὑποστεῖ τόσα καὶ τόσα βάσανα γιὰ νὰ ἐπιτύχουμε τὸ σκοπό μας. Δὲν ἔπρεπε συνεπῶς ν' ἀφήσουμε νὰ μᾶς διαφύγη ἡ περίστασις αὐτή. Ἂν ὁ βρυκόλακας γλύτωνε κι' αὐτὴ τὴ φορά, ἀσφαλῶς δὲν θὰ τὸν ξαναβρίσκαμε πειὰ καὶ θὰ συνέχιζε τὸ ἀπαίσιο ἔργο του.

Τὰ λόγια τοῦ καθηγητοῦ εἶχαν ἠχήσει ἀπαίσια στ' αὐτιὰ τοῦ βρυκόλακα. Τὰ μάτια του πέταξαν ἔξαφνα σπάθες. Τὰ δόντια του τρίζανε ἀπειλητικά.

Ὁ Βὰν Ἔλσιγγ ἄκουσε τὸ τρίξιμο αὐτό, μὰ δὲν ἀνατρίχιασε.

Ψυχρὸς κι' ἀδιάφορος, ἔβγαλε ἀπ' τὴν τσέπη του μιὰ μεγάλη μυτερὴ σιδερένια σφήνα κι' ἕνα κερί. Ἄναψε τὸ κερί, τὸ κόλλησε κάτω κι' ἐβγῆκε ἔξω.

— Πηγαίνω νὰ φέρω κάτι γιὰ ν' ἀνάψω ἐπάνω φωτιά, μᾶς εἶπε καὶ μᾶς ἔδειξε τὴ σιδερένια σφήνα.

Ὅταν μείναμε μόνοι μὲ τὸν Ἰωνάθαν, τὰ βλέμματά μας συναντήθηκαν.

Τὸν κατεῖχε κι' αὐτόν, ὅπως κατάλαβα, ἡ ἴδια ἀγωνία.

Μέναμε βουβοί, χωρὶς νὰ τολμοῦμε νὰ ρίξουμε πειὰ τὴ ματιά μας στὸ φέρετρο, μέσα στὸ ὁποῖο ἀναδευότανε ὁ βρυκόλακας.

Καταλαβαίναμε πὼς μᾶς παρακολουθοῦσε μὲ τὸ τρομερό του βλέμμα κι' ἀνατριχιάζαμε.

Σκεφτόμουν μὲ τρομάρα τί θὰ συνέβαινε, ἂν νύχτωνε ἔξαφνα κι' ἂν ὁ βρυκόλακας ἀνακτοῦσε τὶς φοβερὲς δυνάμεις του.

Σὲ λίγα λεπτὰ ἀκούσαμε τὰ βήματα τοῦ καθηγητοῦ ποὺ ξαναγύριζε στὸ καταφύγιο. Μπῆκε μέσα, κρατῶντας ἕνα μεγάλο ἀνοιχτὸ ἀσημένιο ἀνθοδοχεῖο καὶ μιὰ ἀγκαλιὰ ξύλα.

Τὰ μάτια του ἄστραφταν ἀπὸ ἐνεργητικότητα, σιδερένια θέληση κι' ἱκανοποίηση.

— Ἔσπασα ὅ,τι βρῆκα μπρός μου, μᾶς εἶπε. Πῆρα κι' αὐτὸ τὸ ἀνθοδοχεῖο. Θὰ μᾶς χρησιμεύση γιὰ μαγκάλι. Πρέπει νὰ πυρακτωθῆ ἡ σφήνα, μὲ τὴν ὁποία θὰ τρυπήσουμε τὴν καρδιὰ αὐτοῦ τοῦ δαίμονος....

Ὁ βρυκόλακας ἄκουσε τὰ λόγια αὐτά.

Τὰ δόντια του τρίζανε μὲ λύσσα.

Ὁ καθηγητὴς κούνησε ἀδιάφορα τὸ κεφάλι του κι' ἄρχισε νὰ τοποθετῆ τὰ ξύλα στὸ πρόχειρο μαγκάλι του, μιλῶντας συγχρόνως μαζύ μας :

— Πέρασα κι' ἀπ' τὸ δωμάτιο τῶν κοριτσιῶν....

— Τί εἴδατε ; Εἶνε ἥσυχα ; ρώτησα.

— Ναί. Ὁ Πιστὸς κάθεται καὶ φρουρεῖ στὴν πόρτα. Αὐτὲς φλυαροῦν, ξαπλωμένες στὸ ντιβάνι. Εἶμαι βέβαιος πὼς ὅλα θὰ τελειώσουν καλά. Ἡ ἐγγονή μου δὲν ὑποψιάζεται τίποτε.

Τὴ στιγμὴ αὐτὴ ποὺ ὁ καθηγητὴς μιλοῦσε γιὰ τὴν ἐγγονή του, γύρισα καὶ κύτταξα τὸν βρυκόλακα. Τὸ σαγόνι του ἔτρεμε. Τὰ βλέφαρά του πεταλούδιζαν πάνω—κάτω. Μοῦ φάνηκε πολὺ πιὸ χλωμὸς ἀπὸ πρίν...

Ἤμουν ἀπολύτως βέβαιη πὼς τ' ἄκουγε ὅλα, δὲν τοῦ διέφευγε λέξι. Τὸ ὄνομα τῆς ἐγγονῆς τοῦ καθηγητοῦ τὸν εἶχε συγκινήσει. Τὸ φανέρωνε αὐτὸ τὸ φουρτούνιασμα τῆς ταραχῆς του...

Ξαφνικά, τὴ στιγμὴ αὐτὴ κάτι τὸ τρομερὸ κι' ἀνεξήγητο συνέβη. Κάτι ποὺ μᾶς ἔκανε ν' ἀνατριχιάσουμε σύγκορμοι καὶ ν' ἀλληλοκυτταχθοῦμε μὲ τρόμο...

Αὐτὸς ὁ ψύχραιμος καθηγητὴς Βὰν Ἔλσιγγ, παράτησε τὴ φωτιά του καὶ τινάχτηκε ὄρθιος.

— Τί συμβαίνει ; ρώτησε γυρίζοντας παντοῦ τὸ ἀνήσυχο βλέμμα του.

Δὲν τοῦ δώσαμε ἀπόκρισι.

Τί νὰ τοῦ λέγαμε ἄλλωστε ; Εἴμαστε τρομερὰ ἀνήσυχοι, σαστισμένοι, ἔντρομοι...

Ὅλος ὁ πύργος ἀντηχοῦσε ἀπὸ παράξενους θορύβους καὶ ἀλλόκοτους θρήνους, ἀπ' τὶς πανύψηλες ἐπάλξεις του ὡς τὰ βαθειὰ κι' ἀνήλια ὑπόγειά του.

Τριγμοὶ ἀπαίσιοι ἀκουγόντουσαν, ξεφωνητὰ πνιγμένα, στριγγλίσματα, κοπετοὶ καὶ θρῆνοι !

Θάλεγε κανεὶς πὼς ξύπνησαν ὅλοι οἱ νεκροὶ πρόγονοι τοῦ μελλοθάνατου βρυκόλακα καὶ τὸν κλαίγανε...

Θάλεγε κανεὶς πὼς βρυκολάκιασαν καὶ θρηνοῦσαν ὅλα τὰ θύματα τοῦ Δράκουλα καὶ τοῦ γυιοῦ του, ὅλα τ' ἄτυχα μωρὰ ποὺ εἶχαν θανατωθεῖ μέσα στὸν καταραμένο αὐτὸν πύργο.

Γυρίσαμε καὶ κυττάξαμε τὸ βρυκόλακα.

Εἶχε ἀκούσει τοὺς θορύβους καὶ τοὺς σκουγμοὺς καὶ τὰ μάτια του παίζανε ἄγρια καὶ μοχθηρὰ κάτω ἀπ' τὰ μισόκλεισια βλέφαρά του.

Περὶ τίνος ἐπρόκειτο λοιπόν ;

Ἤθελα νὰ τρέξω ἔξω ἀπὸ τὸν κατάμαυρο κι' ἀπαίσιον αὐτὸ τάφο, νὰ τρέξω κοντὰ στὴν κόρη μου, κοντὰ στὸ παιδί μου, μὰ τὰ πόδια μου δὲν μὲ ὑπάκουγαν πειά. Ἤσαν βαρειὰ σὰν μολυβένια. Ὁ φόβος μοῦ τὰ εἶχε παραλύσει...

Πρῶτος συνῆλθε ἀπ' τὴν ἔκπληξί του κι' ἔτρεξε ν' ἀνέβη τὴ σκάλα τῆς κρύπτης ὁ καθηγητής.

Ὁ Ἰωνάθαν ἔσπευσε νὰ τὸν ἀκολουθήση.

Μὰ ὅταν εἶδε πὼς ἔμενα καρφωμένη στὴ θέσι μου, ξαναγύρισε κοντά μου καὶ μοῦ εἶπε :

— Τί ἔχεις, Μίνα ; Ἔλα μαζύ μου. Ἀκολούθησέ με...

Μὲ μεγάλο κόπο τότε ἐτραύλισα :

— Δὲν μπορῶ, Ἰωνάθαν... Εἶνε τρομερό !... Τὰ πόδια μου τρέμουν, λυγάνε...

Τὴ στιγμὴ αὐτὴ ἔφτασαν στ' αὐτιά μας τὰ γαυγίσματα τοῦ Πιστοῦ.

Αὐτὸ πειὰ μᾶς ἔκαμε ν' ἀνησυχήσουμε περισσότερο. Μέσα μου ξύπνησε τώρα ἡ λαχτάρα γιὰ τὸ παιδί μου καὶ ξαναβρῆκα ἀμέσως ὅλη μου τὴν ἐνεργητικότητα.

Ἄρπαξα τὸν Ἰωνάθαν ἀπ' τὸ χέρι καὶ σφίγγοντας μὲ τὸ ἄλλο τὸ ὅπλο μου, τοῦ φώναξα:

— Ἄς τρέξουμε. Ἄς τρέξουμε γρήγορα. Ὁ Πιστὸς γαυγίζει. Κάτι συμβαίνει. Ὁ πύργος ἐστοίχειωσε ! Πρέπει νὰ σώσουμε τὴν κόρη μας.

(Ἀκολουθεῖ)